

Ο ΚΟΥΡΕΥΣ ΜΟΥ

(ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΜΙΛΗΣΙΑΝ)

Καίτοι έχω ακόμη ένδοιασμούς τινας περί τοῦ γένους σας, καίτοι κακή τις γλῶσσα μοι ἐπαναλαμβάνει ὅτι εἰσθε ἐπίστρατος ἴσως, ένδυθéis ἐσθῆτα διὰ τὸν φόβον τῶν χωροφυλάκων, νεώτερός τις ἴσως Ἀχιλλεύς παρὰ τῷ Λυκομήδῃ φιλοξενούμενος καὶ προωρισμένος νὰ γείνη μέγας ἥρως ἂν νεώτερός τις ὀδυσσεύς Μαθαρίκος σὰς ἀποκαλύψῃ, ἢ Ἡρακλῆς τις παρὰ τῇ Ὀμφάλῃ δουλεύων καὶ ἔχων συνεπὶς τὸ δικαίωμα ἀφοῦ Μιλησία ἦτο ψευδώνυμον τῆς Δήμητρος νὰ ἐπονομασθῇ Δημήτριος Ὀμφαληρεύς, καίτοι ὅλα ταῦτα . . . οὐδεμίαν ἄλλην ἔχω νὰ ἐπιφέρω ἀμφισβήτησιν ὡς πρὸς τὸ φύλόν σας.

Y+Y

— Ἡ παράκλησίς σας, κυρία μου, εἶνε διαταγὴ δι' ἐμέ! Οὕτω τοῦλάχιστον ἀποκρίνονται συνήθως ὅλοι οἱ ἥρωες τῶν μυθιστορημάτων· ἐπειδὴ δὲ εἶδον προχθéis μίαν παράκλησιν εἰς τὸ Μικρὸν Μυθιστόρημά σας, σπεύδω νὰ τὴν δεχθῶ ὡς διαταγὴν χωρὶς έννοεῖται νὰ ἐπιδιώκω τὸν τίτλον τοῦ ἥρωος, οὐδὲ ὅλα ἐκεῖνα τὰ κοσμητικὰ ἐπιθέτα αὐτῶν ἄλλοπροσάλλων Δὸν Ζουάν, ὅσοι τριγυρίζουν ἀπὸ τῆς μιᾶς ἐξ ἡμῶν εἰς τὴν ἄλλην . . . ». Σπεύδω νὰ σὰς ὑποδείξω τὸν Φοίρικα τῆς πίστεως, ὃν ὁ Μεταστάσιος ζητεῖ ματαίως ἐν τῷ φύλῳ σας, καὶ ὃν ένόμισεν ὅτι εὖρεν ὁ Maxime du Camp, δίδων ὑμῖν τὴν γαλλίδα χωρικὴν ὡς πρότυπον ταιαύτης ἐκτάκτου σταθερότητος, οἷας δὲν ἔχομεν ἡμεῖς οἱ ἄνδρες οὐδ' ἓνα κόκκον! . . . Κόκκε! Κόκκε! ποῦ εἶσαι!

Y+Y

Καὶ πρῶτον, ἡ μοναδικὴ αὕτη ἐξαιρέσις τῆς χωρικῆς ἔπρεπε μᾶλλον νὰ σὰς πειράζῃ. ἐκτὸς ἂν παραδόξως τρέφετε ἔχθραν καὶ σεις κατὰ τοῦ φύλου σας καὶ ἠθελήσατε νὰ τὸ ἐνδικηθῆτε μίαν καὶ καλὴν, γράφουσα διὰ τὸν αἰῶνά μας ὅ,τι ἔλεγον ποτὲ διὰ τὴν Ἰθάκην· ὅτι ἐστάθη περίφημος εἰς τὴν ἱστορίαν διότι εὗρέθη ἐν αὐτῇ μία γυνὴ πιστή!

Ἐπειτα ἐκεῖνος ὁ πλήρης δυσπιστίας πρόλογός σας, δι' οὗ ἐξεφράσατε τόσας ἀμφισβολίας, ἂν θὰ πιστευθῇ ἡ διήγησις, καὶ ἠναγκάζεσθε νὰ προσκαλέσητε ἐκ τῶν προτέρων μάρτυρα τὴν γαλλικὴν ἀκαδημίαν· Πρὸς στιγμὴν ένόμισα ὅτι θὰ ὑποστηρίξητε ὅτι θὰ κάμωμεν πόλεμον . . . ἢ ὅτι ὁ κ. Στεφαννίδης ἐλησμόνησε τὸν Ὀμηρον ἢ τὰ λατινικὰ ὁ κ. Τζάνες ἢ ὅτι τέλος ἐγὼ δὲν ἔκαμα εἰς τὴν ζωὴν μου κανέν λογοπαίγνιον! Τοιαῦτα τινὰ ένόμισα βλέπων ὑμᾶς ὁμνύουσας περὶ τῆς ἀληθείας καὶ ἤρχισα παρευθὺς νὰ . . . δυσπιστῶ καὶ ἐγώ! Αἰφνης ὁμως ἀνεμνήσθην τοῦ ἰδικοῦ μου ἥρωος καὶ εἶπον:

— Ἀφοῦ ἓνας ἄνδρας ἔχει τόσην πολλὴν πίστιν καὶ σταθερότητα, διατὶ καὶ μία γυνὴ νὰ μὴν ἔχῃ τόσον ὀλίγην:

Y+Y

Καὶ δὲν θὰ σὰς συγχωρήσω ποτέ, κυρία μου, διὰ τὸ κακὸν τὸ ὅποιον κάμνετε εἰς τοὺς πτωχοὺς κληρονόμους μου. Σὰς δίδω μίαν ὑπόθεσιν τὴν ὁποίαν θὰ ἀνέπτυσσον εἰς πολυσέλιδον βιβλίον, διότι με ἠναγκάσετε εἰς τοῦτο διὰ τῆς ἀγερώχου παρακλήσεώς σας. Ἀλλὰ εἶπον: — Δὲν πειράζει· παρὰ νὰ προσβληθῇ τὸ φύλόν μου, ἂς ἀπολέσωσι χιλιάδας τινὰς οἱ κληρονόμοι μου, καὶ . . . ἰδοὺ ἡ ἱστορία τοῦ ἀνδρός, ὅστις ἐστάθη ὑπέρτερος ὅλων τῶν πιστῶν γυναικῶν τοῦ κόσμου! Ἐξῆς ποτὲ ἐν Σμύρνῃ· ἐκεῖ τὸν ἐγνώρισα καὶ πολλὰκις ἐθώπευσε τὴν κεφαλὴν μου δι' ἓνα λόγον δι' ὃν δὲν θὰ ἠδύνατο ποτὲ νὰ θωπεύσῃ τὴν ἰδικὴν σας. Δὲν ἦτο ὁ ἥρως μου ἀβροσταγῆς καλλωπιστῆς, ἀλλ' ἦτο μεσηλιζ κουρεὺς. Μὴν ἀνατριχιάσητε παρακαλῶ διὰ τὴν πεζότητά τοῦ ἐπαγγέλματός του.

Ἀφετε νὰ σὰς εἶπω ὅτι ἐλάτρευε μίαν πτωχὴν ράπτριαν καὶ ἴσως ὁ ἥρως τοῦ τὸν ἐξαγνίσῃ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σας. Ἀλλ' ἡ ράπτρια, ἡ ὁμόφυλος τῆς ἡρώιδος σας, ἐνῶ εἰδέχθη εὐχαρίστως τὰς ἐρωτικὰς τοῦ ἐξομολογήσεις, ἀρετὰς φιλιδια ἐξαιρέτων μύρων καὶ ἓνα χρυσοῦν ἀρραβῶνα, δὲν γνωρίζω καὶ ἐγὼ πῶς συνέβη νὰ . . . νυμφευθῇ ἓνα ἐμποροῦπάλληλον, ὁ ὅποιος μετὰ δύο ἔτη τὴν ἐγκατέλειπεν ἀναχωρήσας διὰ παντὸς εἰς Ἀμερικὴν, φέρων μεθ' ἑαυτοῦ τὴν μικρὰν τῆς προῖκα, καὶ ἀφίνων αὐτῇ ὡς ἀντάλλαγμα φαίνεται δύο χαριέστατα παιδία . . .

Πᾶς ἄλλος θὰ ἐμειδία χαϊρετικῶς μαυθάνων τὸ πάθημα τῆς ἀπίστου γυναικός. Ἀλλ' ὁ προσβληθεὶς, ὁ ἀποδιωχθεὶς, ὁ ἀπατηθεὶς μνηστήρ τούναντίον ἐθλίβη βαθέως καὶ ἡ ἀτυχία ἐκείνης ἐπέτεινε τοὺς ἠθικοὺς πόνους, ὑφ' ὧν ένεκεν ἐκείνης πάλιν, ἐπὶ δύο ἔτη κατετρώχετο.

Δὲν ἐτόλμα νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ· τῇ ἐπεμπε μόνον μυητηριωδῶς κατ' ἐκάστην ἐβδομάδα ποσὸν τι ἐκ τῶν κερδῶν του καὶ ἴσως ἴσως ἐμάντευεν ἐκείνη τὸν ἀποστέλλοντα καὶ τὰ ἐδέχετο . . .

Ἀλλ' ἡ ἀμαρτία γεννᾷ θάνατον. Καὶ ἡ ράπτρια ἀπέθανε.

Τίς θ' ἀφοσιωθῇ εἰς τὰ ὄρφανά της; Τίς θὰ τὰ θρέψῃ ἵνα μὴ ἀποθάνωσιν ἐκ τοῦ ψύχους καὶ τῆς πείνης;

Ἐκεῖνος.

Τὰ παρέλαθεν εἰς τὸν οἶκον του, τὰ ἀνέθρεψε, τὰ ἐμεγάλωσε γηράσκων καὶ αὐτὸς χάριν αὐτῶν καὶ μόνων ἐργάζεται ἀπαρηθῆς πᾶσαν ἡδονὴν, πάντα δεσμόν, ἐπειδὴ δὲ καὶ τὰ δύο τὰ εὐλογημένα εἶνε θηλυκά, σκέπτεται . . . πῶς νὰ τὰ ἀποκαταστήσῃ τὰ παιδία του . . . ὅπως μετὰ στοργῆς ἀποκαλεῖ τὰ παιδία τοῦ ἀντεραστοῦ του καὶ τῆς ἀρηνηθείσης αὐτὸν ἀρραβωνιστικῆς του . . .

Y+Y

Καὶ ἤδη, κυρία μου, ἀποκαλυφθῆτε πρὸ τοῦ κουρέως μου, ἀφοῦ μάλιστα δὲν ἔχετε φόβον νὰ ἐξασκήσῃ τὴν τέχνην του ἐπὶ τῶν μακρῶν μαλλιῶν σας. Εἶνε ἀληθές ὅτι ἀξίζει νὰ κουρευθῇ πᾶσα ἀρνούμενη εἰς τοὺς ἄνδρας σταθερότητα γυναικειάν, ἀλλὰ σεις πιστεύω θὰ ἀνακαλέσητε τὸν λόγον σας.

Ὁμολογήσατε ὅτι ἡ ἡρώίς σας, εἶνε μίᾳ ἄστατος, συγκρινόμενη πρὸς τὸν ἥρωά μου καὶ τότε θὰ ὁμολογήσω καὶ ἐγὼ ὅτι ὁ κουρεὺς μου μειονεκτεῖ τῆς χωρικῆς σας κατὰ τοῦτο μόνον· ὅτι ζῇ ἐν χώρᾳ ἐν ἣ ἀντὶ δάφνης ἐκέρδησε τὴν χλεύην τῶν οἰκείων καὶ συναδέλφων του καὶ ὅτι . . . ἀνθ' ὑμῶν ἔσχεν ἐμέ ὑμνητὴν.

Y+Y

Μετὰ δὲ τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς διαταγῆς σας, θὰ μοι ἐπιτρέψῃτε νὰ σὰς προσκυνήσω. Καὶ μὴ νομίσῃτε ὅτι ἔγραψα πρὸς ὑμᾶς διὰ νὰ ἀνοίξω σχέσεις συνωνύμους πρὸς τὰς ἰσπανικὰς βουλὰς ὅπως ὁ ἄπιστος Φασουλῆς. Ἐμαθον ποτὲ ὅτι αἱ γράφουσαι γυναῖκες εἶνε ἄσχημοι καὶ παρήλικες, ἐγὼ δὲ ἀτυχῶς ἔχω τὴν παράδοξον ἰδιοτροπίαν νὰ προτιμῶ τὰς ὠραίας. Δυνάμεθα λοιπὸν νὰ συζητῶμεν καὶ—διὰ νὰ ἔχω καὶ ἐγὼ ὁ πονηρὸς τὴν μερίδα τοῦ λέοντος—νὰ πιανώμεθα ἀπὸ τὰ μαλλία! Ἀλλὰ μὰ τὸν Κουρέα μου, οὐδέποτε θὰ ἀκούσητε νὰ σὰς εἶπω ὅτι εἶμαι ὅλος ἰμδικός σας

μδ.